

Sue Bentley

Váráslatos nyuszi

ÉDES
KÍVÁNSÁG

Dawn az évet új iskolában kezdi. Nehezen barátkozik, és az osztálytársai sem fogadják túl lelkesen. A lány úgy érzi, még soha nem volt ilyen magányos. De amikor váratlanul találkozik egy kis fehér, varázslatos nyuszival, aki a segítségét kéri, rájön, hogy talán mégsem lesz olyan unalmas az iskolakezdés. Kalandjaik során Dawn talán még új barátokat is szerez.

„Olyan cuuki ez a nyuszi. Megfűzöm a szüleimet, hogy húsvétra én is kaphassak egyet.” Fruzszi

„A kutyákat jobban kedvelem, mint a nyulákat, de ha lenne egy varázslatos nyuszim, az nagyon menő lenne.” Balázs

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

ÉDES KÍVÁNSÁG

— részlet —

★ 1. fejezet ★

Dawn Kenton szíve szaporán vert, amikor kinyitotta az osztályterem ajtaját. Remélte, hogy az új tanítónénije valaki kedves mellé ülteti majd. Máris hiányoztak neki a barátai a régi iskolából.

A tanárnő épp a névsort olvasta. Dawn az ajtóban ácsorgott, nem tudta, hogy kopogjon vagy mondjon-e valamit.

Csodás! Elkéstem a legelső napon az új iskolában – gondolta. Érezte, hogy elpirul, amikor az egész osztály felé fordult.

Aztán épp, amikor összeszedte a bátorságát, hogy megszólaljon, Miss Walker felemelte a fejét, és észrevette. Rövid barna haja volt, szemüveget viselt, és amikor Dawn néhány hete eljött megnézni az iskolát a szüleivel, nagyon kedvesnek tűnt.

Miss Walker odalépett hozzá.

– Szervusz! Gyere be!

Bátorítóan Dawn vállára tette a kezét, és bekísérte az osztályba.

– Osztály, figyelem! Ő itt Dawn Kenton. Most költözött a környékre. Szeretném, ha szívélyesen üdvözölnétek.

– Szia, Dawn! – kiáltotta a hangos kórus.

Dawn kipréselt magából egy szégyellős mosolyt.

Miss Walker a terem hátsó felébe mutatott.

– Van egy üres hely Emma Plackard mellett. Emma majd körbevezet, de keress meg, ha bármi gond van, rendben?

– Köszönöm.

Dawn lehajtott fejjel elindult az üres szék felé.

A háta mögött a tanár befejezte a névsor-olvasást.

Két lány bökdöste egymást és nevetgélt, amikor Dawn melléjük ért.

– Nézzük meg, mit csinál Emma! – suttogta egyikük.

Dawn igyekezett nem megfordulni és rájuk nézni, de rettentő kíváncsi volt, mire céloznak. Leült az új osztálytársa mellé, és becsúsztatta a táskáját a pad alá.

Emma grimaszolt a két sugdolózó lány felé. Rövid haja volt, kék szeme és szép, szív alakú arca. Odafordult Dawnhoz, és vállat vont.

– Ne törődj Aleshával és Vickyvel! Csak féltékenyek, mert nekem lesz egy új barátom. A cuccodat nyugodtan beteheted ebbe a fiókba – magyarázta segítőkészen.

– Ööö... kösz – felelte Dawn hálásan. Megkönnyebbült, mert Emma nagyon kedvesnek tűnt.

Nemcsak a régi iskolai barátai hiányoztak, hanem amiatt is furán érezte magát, amiért új lakásba költöztek. Állatokat nem engedtek a Redford-tömbbe, ezért Tansy, Dawn imádott Jack Russell terrierje a kislány nagynénjéhez került. Dawn tudta, hogy

egy örökkévalóságig tart majd, mire nem fog már annyira hiányozni neki.

Amikor lehajolt, hogy belenyúljon a táskájába, világosbarna, vállig érő haja előrehullt. Dawn a füle mögé tűrt egy tincset, és a szabad kezével elővett pár könyvet.

– Ó! – jajdult fel, amikor a nehéz könyvek kicsúsztak a kezéből, és nagy csattanással leestek a földre.

A közelben ülő lányok halálra rémültek.

– Bocsánat! – suttogta Dawn.

Letérdelt, és négykézláb mászkálva felszedte a könyveit.

Emma lehajolt, hogy segítsen neki, de Dawn annyira zavarban volt, hogy észre sem vette. Amikor felállt, a feje véletlenül neki-koccant Emma homlokának.

– Aú! – kiáltott fel Emma hangosan, miközben a szemére szorította a kezét. – Te ügyetlen pancser! Majdnem kiverted a szememet!

– Jaj, istenem! Bocsánat...

Dawn az ajkát harapdálta. Nem gondolta, hogy *annyira* rossz lenne a helyzet, de Emma akkora ügyet csinált a dologból, hogy alig mert megszólalni.

– Talán elsősegélyre van szükséged vagy ilyesmi. Megyek, szólok a tanárnőnek.

Amikor felállt, Emma és az előttük ülő két lány nevetni kezdett.

Dawn üres tekintettel nézett rájuk. Emma úgy tűnt, meg is gyógyult. *Mi folyik itt?*

– Bevetted! – nevetett Emma csillogó szemmel. – Ez túl könnyű volt!

Dawn összezavarodva mosolygott, próbálta a dolog vicces oldalát nézni.

– Valami baj van, kedvesem? – szólt oda Miss Walker.

– Izé, nem, én... én jól vagyok – dadogta Dawn.

Csak ekkor vette észre, hogy még mindig nem egyenesedett fel teljesen. Tucat-

nyi szempár fordult felé, hogy megbámulja. Érezte, hogy pipacsvörös lesz, és azt kívánta, bár megnyílna alatta a föld, és eltűnhetne. Miután leült, rémülten vette tudomásul, hogy könnybe lábad a szeme.

– Rendben, osztály! – csapta össze a kezét a tanárnő. – Vegyétek elő a tankönyveteket! Mivel közeledik a húsvét, így a világ különböző szokásairól fogunk tanulni.

– Hé, mi a baj? – kérdezte Emma, amikor Dawnra pillantott.

A kislány gyorsan pislogott. Utálta, ha kinevetik, és hirtelen még jobban hiányzott

neki a régi élete, a barátai és Tansy. De nem árulta el.

– Jól vagyok – motyogta újra. – Csak hagyj békén!

Emma vállat vont, és a könyv fölé hajolt.

– Ahogy akarod.

★ ★ ★

Ebédidőben Dawn talált egy üres asztalt, úgyhogy letelepedett, hogy egyedül egye meg a szendvicseit. Emma egy csapat lánnyal ült a közelben.

– Hé, Dawn! Gyere ide! – kiáltotta.

Dawn először arra gondolt, hogy odamegy, de a lányok hangosan nevettek és szórakoztak. Nem akart aznap másodszor is a vicceik céltáblája lenni, így behúzta a vállát, és úgy tett, mintha nem hallotta volna.

A nap további része csigalassúsággal telt. Amikor felhangzott az utolsó csengetés, Dawn olyan gyorsan menekült ki, ahogy

csak tudott. Felkapta a kabátját a ruhatárból, és szinte kirepült az iskola kapuján.

Hosszú vállpántjánál fogva lóbálta a táskáját, sietett hazafelé a közeli lakásba. Nagyot sóhajtott, amikor eszébe jutott, hogy korábban hogyan rohant oda hozzá Tansy. Amint Dawn belépett az ajtón, már csóválta is a rövidke farkát.

Az iskola és az otthon nem volt vidám hely mostanában.

Dawn befordult a Redford-tömböt körülvevő szép parkba. Csend volt, itt üldögelhetett egyedül, amíg megnyugodott egy kicsit. Nem szerette volna, hogy az anyukája észrevegye a rosszkedvét, mert akkor kérdezősködött és aggódott volna.

Ledobta a táskáját a padra, és leült mellé. Aztán egy éles villanást látott, és kristálypor szállt felé, akár egy csillámló felleg.

Dawn töprengett, próbálta megérteni, mi történt. Ahogy a por lassan eloszlott, észrevett egy apró, bolyhos fehér nyuszt a fűben.

– Segítenél nekem, kérek? – kérdezte a riadt állat.